

## บทบรรณาธิการ เล่ม ๑๐

**คำถาม** ในข้อหาความผิดฐานฉ้อโกงนั้น เหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอน หรือคำรับรองที่จะปฏิบัติในอนาคตซึ่งยังไม่ถึงเวลาที่จะปฏิบัติตามคำรับรอง จะถือว่าเป็นคำหลอกลวงหรือความเท็จหรือไม่

**คำตอบ** มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๐๗๔/๒๕๓๙** จำเลยชวนโจทก์ร่วมซื้อคอนโดมิเนียม ตึกแถว และที่ดินโดยยืนยันว่าอีก ๔ เดือน จะมีผู้ซื้อต่อ และจำเลยให้ผู้เสียหายทำพิธีเสริมดวงและเรียกค่าครู โดยยืนยันว่าจะทำให้ดวงดีขายตึกแถวที่ดินได้ หรือบุตรจะมีบุญบารมีสูงกว่าบิดามารดา ผู้เสียหายกับสามีจะไม่ต้องหย่ากัน ล้วนเป็นเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอน ทั้งสิ้น ไม่ใช่คำหลอกลวง แต่เป็นคำคาดการณ์ แม้โจทก์ร่วมและผู้เสียหายเข้าทำพิธีตามคำแนะนำและเสียค่าใช้จ่ายให้จำเลย จำเลยก็ไม่มี ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๖๗/๒๕๔๘** จำเลยชักชวนโจทก์เข้าร่วมลงทุนในบริษัทของจำเลย โดยให้โจทก์ถือหุ้นในบริษัทของจำเลย ๓,๐๐๐ หุ้น เป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ได้ชำระเงินให้จำเลยรับไปแล้วโดยจำเลยสัญญาว่าเมื่อชำระแล้วจะโอนหุ้นในบริษัทของจำเลยให้แก่โจทก์ ต่อมาจำเลยมาขอเงินจากโจทก์อีก ๕๘,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในบริษัทแล้วจะชำระเงินคืนเป็นหุ้นให้โจทก์จึงจ่ายเงินให้จำเลยไป ซึ่งรวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๓๕๘,๐๐๐ บาท การที่จำเลยชักชวนโจทก์ให้ถือหุ้นในบริษัทของจำเลย เป็นเพียงคำรับรองที่จำเลยจะปฏิบัติในอนาคตขณะให้คำรับรองดังกล่าวยังไม่ถึงกำหนดเวลาที่จำเลยจะปฏิบัติตามคำรับรอง จึงไม่ใช่ความเท็จ นอกจากนั้นตามบัญชีถือหุ้นก็ปรากฏว่าจำเลยมีหุ้นอยู่ในบริษัทดังกล่าวจำนวนถึง ๙,๙๕๐ หุ้น แสดงว่ามีหุ้นอยู่จริง มิได้หลอกลวงโจทก์ การที่จำเลยไม่โอนหุ้นให้แก่โจทก์จึงเป็นการผิดสัญญาในทางแพ่งเท่านั้น ไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง

**คำถาม** ความผิดฐานฉ้อโกงจะต้องได้ความว่าผู้กระทำผิดได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง การหลอกลวงแล้วได้ไปซึ่งบริการหรือได้เข้าเป็นสมาชิกเป็นการได้ไปซึ่งทรัพย์สินหรือไม่

**คำตอบ** มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๓๓/๒๕๑๖** จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่ามีรถยนต์ขนส่งนักท่องเที่ยว นักดนตรี และเครื่องดนตรีชุดซ็อง ต้องให้ช่างแก้ไข จึงว่าจ้างรถยนต์ของผู้เสียหายไปส่ง เมื่อส่งเรียบร้อยแล้วจำเลยจะให้ค่าขนส่งแก่ผู้เสียหาย ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นข้อความอันเป็นเท็จและปกปิดข้อความจริงดังกล่าว ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าเป็นความจริง จึงจัดการรับจ้างขนส่งให้จำเลยนั้น การที่จำเลยกล่าวหลอกลวงหรือปกปิดความจริงก็เพื่อให้ผู้เสียหายรับจ้างทำการขนส่งให้จำเลยเท่านั้น จำเลยได้รับผลเพียงการขนส่งจากผู้เสียหาย จำเลยไม่ได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้เสียหายตามความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ส่วนเงินค่าขนส่ง ๑,๐๐๐ บาท ที่จำเลยไม่ได้ชำระให้ผู้เสียหายนั้น เป็นทรัพย์สินที่ผู้เสียหายจะเรียกร้องเอาจากจำเลยภายหลังเมื่อขนส่งให้จำเลยถึงที่ที่ตกลงกันแล้ว กรณีเป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่ง ไม่เป็นความผิดทางอาญาฐานฉ้อโกง

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๖๖๗/๒๕๔๒** จำเลยทั้งสองร่วมกันนำ ๕. มาสมัครเป็นสมาชิกสมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์โจทก์ร่วม โดยแจ้งแก่โจทก์ร่วมว่า ๕. คือ บ. บิดาจำเลยที่ ๑ เป็นผู้มิสุขภาพ

แข็งแรงเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมหลงเชื่อจึงรับ บ. เป็นสมาชิก ความจริงแล้วขณะนั้น บ. ป่วยเป็นโรค  
มะเร็งในลำไส้ ไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนได้ การหลอกลวงมีผลเพียงให้โจทก์ร่วมกับ บ. เข้า  
เป็นสมาชิกเท่านั้น หาได้ทำให้จำเลยทั้งสองได้ทรัพย์สินไปจากโจทก์ร่วมไม่ แม้ต่อมาโจทก์ร่วม  
จะจ่ายเงินสงเคราะห์ให้จำเลยที่ ๑ ไปจำนวน ๙๒,๐๐๐ บาท แต่ก็เนื่องจาก บ. ถึงแก่กรรมหาใช่  
เนื่องจากจำเลยทั้งสองหลอกลวงไม่ การกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง พนักงาน  
อัยการโจทก์ยอมไม่มีสิทธิเรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนโจทก์ร่วมได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๓ คำขอ  
ส่วนแบ่งของโจทก์ร่วมที่ขอถือเอาตามฟ้องของพนักงานอัยการโจทก์ยอมตกไปด้วย ศาลไม่อาจสั่ง  
ให้จำเลยทั้งสองคืนเงินจำนวน ๙๒,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ร่วมได้

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๒๖๔/๒๕๔๓** โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวของโจทก์ลงจากอาคาร  
จอดรถของจำเลยผู้เป็นนายจ้างแล้วแสดงบัตรจอดรถที่มีตราประทับว่าบริการแผนกจัดเลี้ยง ๑๕ ต่อ  
พนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งทำหน้าที่เก็บค่าบริการจอดรถ โจทก์จึงไม่เสียค่าจอดรถแก่จำเลย  
โดยโจทก์ทราบดีว่าจำเลยมีข้อห้ามมิให้พนักงานนำรถขึ้นไปจอดบนอาคารจอดรถ โจทก์ได้รับผล  
เพียงการบริการจอดรถจากจำเลยหาได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากจำเลยไม่ จึงไม่มีความผิดอาญาฐาน  
ฉ้อโกงตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๑ และมีได้เป็นการจงใจทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย

**คำถาม** ลักทรัพย์เล็กน้อยของผู้อื่นไปใช้เบิกถอนเงินสดจะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์  
ด้วยหรือไม่

**คำตอบ** มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๖๔/๒๕๕๑** การที่จำเลยลักบัตรอิเล็กทรอนิกส์ไปจากผู้เสียหายแล้วนำ  
ไปปลักเงินของผู้เสียหายโดยผ่านเครื่องฝาก - ถอนเงินอัตโนมัติแต่ละครั้งนั้น ทรัพย์สินที่จำเลยลักเป็นทรัพย์สิน  
คนละประเภทและเป็นความผิดสำเร็จในตัวเองต่างกรรมต่างวาระ และอาศัยเจตนาแตกต่างแยกจากกันได้  
ดังนั้น การลักบัตรอิเล็กทรอนิกส์ไปจากผู้เสียหายกับปลักเงินของผู้เสียหายโดยใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว  
เบิกถอนเงินผ่านเครื่องฝาก - ถอนเงินอัตโนมัติแต่ละครั้งดังกล่าวจึงเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน

คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลฎีกาพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมาย  
อาญา มาตรา ๑๘๘, ๒๖๙/๕, ๒๖๙/๗, ๓๓๔, ๓๓๕ (๑) วรรคแรก

**คำถาม** ลูกหนี้มีทรัพย์สินเพียงที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ไม่มีทรัพย์สินอื่นอีก และยังมีได้ชำระหนี้  
แก่เจ้าหนี้ แต่ลูกหนี้กลับจดทะเบียนโอนที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้แก่บุตรโดยเสนหา โดยบุตรไม่ทราบ  
ว่าทำให้เจ้าหนี้เสียเปรียบ ดังนี้ เจ้าหนี้จะฟ้องขอให้เพิกถอนการโอนได้หรือไม่

**คำตอบ** มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๘๕/๒๕๕๑** จำเลยที่ ๑ เป็นลูกหนี้ของโจทก์ จดทะเบียนโอนที่ดิน  
พร้อมสิ่งปลูกสร้างตามฟ้องให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรโดยเสนหา ดังนั้น จึงไม่ต้องวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๒  
ทราบหรือไม่ว่าการทำนิติกรรมพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวจะเป็นทางให้เจ้าหนี้เสียเปรียบ ที่จำเลยที่ ๒  
ฎีกาอ้างว่า ได้ชำระหนี้แทนจำเลยที่ ๑ ทำนองว่าเป็นนิติกรรมที่มีค่าตอบแทนนั้น ก็เป็นการนำสืบที่  
ขัดกับเอกสารซึ่งระบุชัดเจนว่าเป็นการให้โดยเสนหาไม่อาจรับฟังได้

ขณะที่จำเลยที่ ๑ ทำนิติกรรมโอนทรัพย์สินตามฟ้องให้จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๑ ไม่มีทรัพย์สิน  
อื่นอีก เมื่อจำเลยที่ ๑ มีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามฟ้องแต่เพียงอย่างเดียวและเป็นหนี้โจทก์ตาม  
คำพิพากษาสองแสนบาทเศษ และยังไม่ชำระให้โจทก์ แต่กลับโอนที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวให้  
จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตร จึงทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ไม่มีทางบังคับชำระหนี้เอาจากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง

ดังกล่าวได้ เป็นทางที่ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบ ดังนั้น เมื่อจำเลยที่ ๑ มีทรัพย์สินเพียงที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างตามฟ้องเท่านั้น ไม่มีทรัพย์สินอื่นอีก และโอนที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้จำเลยที่ ๒ โดยเสนาหา ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ชำระหนี้ให้โจทก์ จึงเป็นการทำนิติกรรมการโอนทั้ง ๆ รู้อยู่ว่าจะเป็นทางให้โจทก์ผู้เป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบ

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๑๗๐/๒๕๕๒** จำเลยที่ ๑ เป็นหนี้โจทก์ก่อนที่จำเลยทั้งสองจดทะเบียนหย่ากันและบันทึกข้อตกลงเรื่องทรัพย์สินตามทะเบียนการหย่าระบุว่า ที่ดินพร้อมบ้านและทรัพย์สินทุกอย่างในบ้านยกให้แก่จำเลยที่ ๒ แต่จำเลยที่ ๑ กลับไปจดทะเบียนขายที่ดินและบ้านเฉพาะส่วนให้แก่จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๑ รับว่า จำเลยที่ ๑ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและบ้านให้แก่จำเลยที่ ๒ พนักงานที่ดินกำหนดราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่ความจริงไม่ได้มีการชำระเงินกัน แสดงว่าการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและบ้านดังกล่าวระหว่างจำเลยทั้งสองเป็นเจตนาไม่สุจริตและข้อตกลงระหว่างจำเลยทั้งสองเป็นการให้โดยเสนาหา มิใช่ซื้อขาย ดังนั้น เมื่อกรณีเป็นการให้โดยเสนาหาเพียงแต่จำเลยที่ ๑ ลูกหนี้เป็นผู้รู้ว่าตนเป็นหนี้โจทก์ฝ่ายเดียวเท่านั้นก็พอแล้วที่จะขอเพิกถอนการฉ้อฉลได้ โดยจำเลยที่ ๒ ไม่ต้องรู้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นหนี้โจทก์แต่อย่างใดตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๓๗ วรรคหนึ่ง ตอนท้าย

**คำถาม** หนี้ที่ลูกหนี้ผิดนัดชำระแล้วเจ้าหนี้จะทำสัญญาโอนสิทธิเรียกร้อง (การโอนหนี้) ให้แก่ผู้รับโอนได้หรือไม่ และผู้รับโอนจะต้องมีส่วนได้เสียในมูลหนี้ที่รับโอนหรือไม่

**คำตอบ** การโอนสิทธิเรียกร้องคือการที่เจ้าหนี้ตกลงยินยอมโอนสิทธิที่จะเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง มีผลให้บุคคลผู้รับโอนเข้ามาเป็นเจ้าหนี้คนใหม่แทนเจ้าหนี้เดิม มีสิทธิเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้เช่นเจ้าหนี้เดิม ลูกหนี้ยังคงมีหน้าที่ในการชำระหนี้อยู่เหมือนเดิม เพียงแต่เปลี่ยนตัวผู้ที่ลูกหนี้จะชำระหนี้ให้เท่านั้น กฎหมายมิได้บัญญัติว่าหนี้ที่ลูกหนี้ผิดนัดแล้วเจ้าหนี้จะโอนสิทธิเรียกร้องไม่ได้ หรือผู้รับโอนจะต้องมีส่วนได้เสียในมูลหนี้ที่รับโอนแต่ประการใด มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๓๓๔/๒๕๕๐** ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๓ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๐๖ วรรคหนึ่ง มิได้บัญญัติว่าหนี้ที่ลูกหนี้ผิดนัดชำระแล้วจะโอนให้แก่กันไม่ได้ และผู้รับโอนจะต้องมีส่วนได้เสียในมูลหนี้ที่รับโอน แม้การโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างเจ้าหนี้กับโจทก์จะกระทำภายหลังจำเลยผิดนัดชำระหนี้แล้วและโจทก์มิได้มีส่วนได้เสียในมูลหนี้ดังกล่าว ก็มีใช้เรื่องการซื้อขายความและไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อการโอนสิทธิเรียกร้องได้ทำเป็นหนังสือและโจทก์มีหนังสือบอกกล่าวการโอนไปยังจำเลยผู้เป็นลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ วรรคหนึ่งแล้ว ย่อมมีผลสมบูรณ์และใช้บังคับจำเลยได้โจทก์ผู้รับโอนซึ่งมีฐานะเป็นเจ้าหนี้แทนเจ้าหนี้เดิม ย่อมมีสิทธิเรียกร้องตามมูลหนี้ที่มีอยู่จากจำเลยได้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องบังคับจำเลยให้ชำระหนี้ดังกล่าวได้

**คำถาม** การโอนสิทธิเรียกร้องจะต้องได้รับความยินยอมจากลูกหนี้หรือบอกกล่าวแก่ลูกหนี้หรือไม่

**คำตอบ** การโอนสิทธิเรียกร้องหาจำต้องได้รับความยินยอมจากลูกหนี้ไม่ แม้ลูกหนี้ไม่ยินยอมก็โอนกันได้ เพียงแต่ว่าจะยกขึ้นต่อสู้ลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกไม่ได้ หากไม่ได้บอกกล่าวแก่ลูกหนี้เท่านั้น เมื่อมีการบอกกล่าวแล้วแม้ลูกหนี้ไม่ยินยอมด้วย การโอนก็ผูกพันลูกหนี้ให้ต้องชำระหนี้ให้แก่ผู้รับโอนแล้ว แต่สิทธิที่โอนกันไปย่อมโอนไปตามสภาพที่เป็นอยู่ตอนที่มีการบอกกล่าวแก่ลูกหนี้เท่านั้น กล่าวคือ ถ้าลูกหนี้มีข้อต่อสู้อะไรที่จะไม่ต้องชำระหนี้ต่อผู้โอน ซึ่งมีอยู่ก่อนการโอนก็ย่อมยกขึ้นต่อสู้ผู้รับโอนได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็นข้อต่อสู้ที่เกี่ยวกับตัวผู้โอนโดยเฉพาะหรือเกี่ยวกับหนี้ก็ตาม จะถือว่าลูกหนี้ไม่ตั้งใจหรือยอมสละข้อต่อสู้ต่อผู้โอนหาได้ไม่ เพราะลูกหนี้ไม่ได้ยินยอมด้วยกับการโอน

มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๒๔๗/๒๕๔๙** สัญญาแพ็คเกจริง ข้อ ๘ ระบุว่า การเก็บเงินจากลูกหนี้ จะเลขที่ ๑ จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเรียกเก็บเงินและออกใบเสร็จรับเงินแก่ลูกหนี้ในหน้าที่จำเลขที่ ๑ ขายแก่โจทก์แล้ว หากลูกหนี้นำเงินมาชำระแก่จำเลขที่ ๑ จำเลขที่ ๑ ต้องนำมามอบแก่โจทก์ แสดงว่า เมื่อจำเลขที่ ๑ นำหนี้รายใดมาขายแก่โจทก์แล้ว โจทก์ผู้เดียวมีอำนาจในการดำเนินการเพื่อให้ได้ รับชำระหนี้และรับชำระหนี้ สัญญาดังกล่าวถือเป็นสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๓๐๓ ส่วนข้อตกลงว่า หากจำเป็นโจทก์มีสิทธิใช้ชื่อจำเลขที่ ๑ ในการฟ้องคดี ก็เป็นเพียงวิธีการเพื่อให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ในหน้าที่รับซื้อไว้ ส่วนการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง มีผลเพียงว่าหากยังไม่บอกกล่าวไปยังลูกหนี้ โจทก์ไม่สามารถยกเป็นข้อต่อสู้ ลูกหนี้หรือบุคคล ภายนอกได้ตามมาตรา ๓๐๖ วรรคหนึ่งเท่านั้น มิได้ทำให้สัญญาดังกล่าวไม่เป็นการโอนสิทธิ เรียกร้อง

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๙๙/๒๕๕๑** โจทก์ทำสัญญาให้จำเลยเช่าที่ดินจากโจทก์ ต่อมาโจทก์ ได้ทำหนังสือซึ่งระบุว่าเป็นหนังสือโอนสิทธิเรียกร้องโดยระบุให้เรียกคู่สัญญาในหนังสือดังกล่าวระหว่าง โจทก์กับธนาคาร ก. ว่า “ผู้โอน” และ “ผู้รับโอน” ตามลำดับ เนื้อหาภายในหนังสือดังกล่าวระบุว่าผู้โอน ซึ่งเป็นผู้ให้เช่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ขอโอนสิทธิการรับค่าเช่าจากจำเลยตามสัญญาเช่าในแต่ละเดือน ให้แก่ผู้รับโอนเป็นผู้รับเงินจำนวนดังกล่าว โดยผู้โอนขอรับรองว่า ผู้รับโอนมีสิทธิสมบูรณ์เสมือนผู้โอน ทุกประการ ทั้งมีการแจ้งการโอนเป็นหนังสือให้แก่จำเลยและจำเลยได้ตอบรับเป็นหนังสือ หนังสือโอน สิทธิเรียกร้องดังกล่าวโอนสิทธิเรียกร้องค่าเช่าที่ดินตามสัญญาระหว่างโจทก์กับจำเลยซึ่งก็คือสัญญาเช่า ที่โจทก์นำมาฟ้องเป็นคดีนี้ จึงถือว่าโจทก์และธนาคาร ก. ได้ปฏิบัติตามวิธีการโอนสิทธิเรียกร้องตามที่ ป.พ.พ. มาตรา ๓๐๓ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๐๖ บัญญัติไว้แล้ว สิทธิเรียกร้องของโจทก์ในการรับ เงินค่าเช่าจึงตกเป็นของธนาคาร ก. ตั้งแต่นั้น หากเป็นเรื่องที่โจทก์มอบอำนาจให้แก่ธนาคาร ก. เป็น ผู้รับเงินค่าเช่าแทนโจทก์ไม่ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าเช่าแก่โจทก์

**คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๐๘/๒๕๕๑** การที่จำเลยที่ ๑ นำสิทธิเรียกร้องที่จำเลยที่ ๑ มีต่อลูกหนี้ ของจำเลยที่ ๑ มาโอนให้แก่โจทก์ และโจทก์ตกลงชำระค่าตอบแทนจากการรับโอนสิทธิเรียกร้องให้แก่ จำเลยที่ ๑ นั้น เป็นการโอนสิทธิเรียกร้องตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๐๓ และ ๓๐๖ โจทก์ผู้รับโอนสิทธิ เรียกร้องจึงมีสิทธิเรียกร้องบังคับชำระหนี้เอาจากลูกหนี้ของจำเลยที่ ๑ ได้ในนามของโจทก์เมื่อ ลูกหนี้ของจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้แก่โจทก์ และแม้โจทก์จะสามารถดำเนินการบังคับให้ลูกหนี้ของ จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้แก่โจทก์ได้ก็ตาม แต่เมื่อตามสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องที่จำเลยที่ ๑ ทำไว้แก่โจทก์มี ข้อตกลงในข้อ ๖ ที่จำเลยที่ ๑ รับรองลูกค้ำที่โอนหนี้เป็นลูกค้ำชั้นดี หากลูกค้ำปฏิเสธไม่ยอมชำระหนี้ หรือไม่สามารถชำระหนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือลูกค้ำไม่ต้องชำระหนี้ไม่ว่าด้วยกรณีใด ๆ ให้แก่ โจทก์ จำเลยที่ ๑ ตกลงยอมชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดจากการรับโอนสิทธิเรียกร้องเป็นเงินเท่ากับจำนวน เงินที่ลูกค้ำไม่ชำระหนี้ตามมูลหนี้พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัดชำระหนี้เป็น ต้นไปจนกว่าโจทก์จะได้ชำระหนี้คืนครบถ้วน ดังนี้ จำเลยทั้งสองจึงยังต้องรับผิดชำระหนี้ในสิทธิเรียกร้อง ที่โอนให้แก่โจทก์ไปแล้วตามข้อตกลงดังกล่าวด้วย

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์  
บรรณาธิการ